

BIOGRAFIJE

Iz nekega govorjenja, včasih skoraj jecljanja, mojega in sogovornikovega, moraš sestaviti nekaj, kar bo posnemalo govor, hkrati pa bo vseeno tekoče. In spraviti skupaj dober intervju, ob katerem imaš dejansko vtis, da tega človeka poslušáš, ni lahko. Kot sem že rekel: biografije so neke vrste hibrid med novinarstvom in literaturo. Dobra biografija je lahko zelo blizu literaturi. (Literatura; Tadej Golob)

Peter Vilfan z mamo

Zoran na začetku glasbene poti
Foto: Mišo Höchtatter

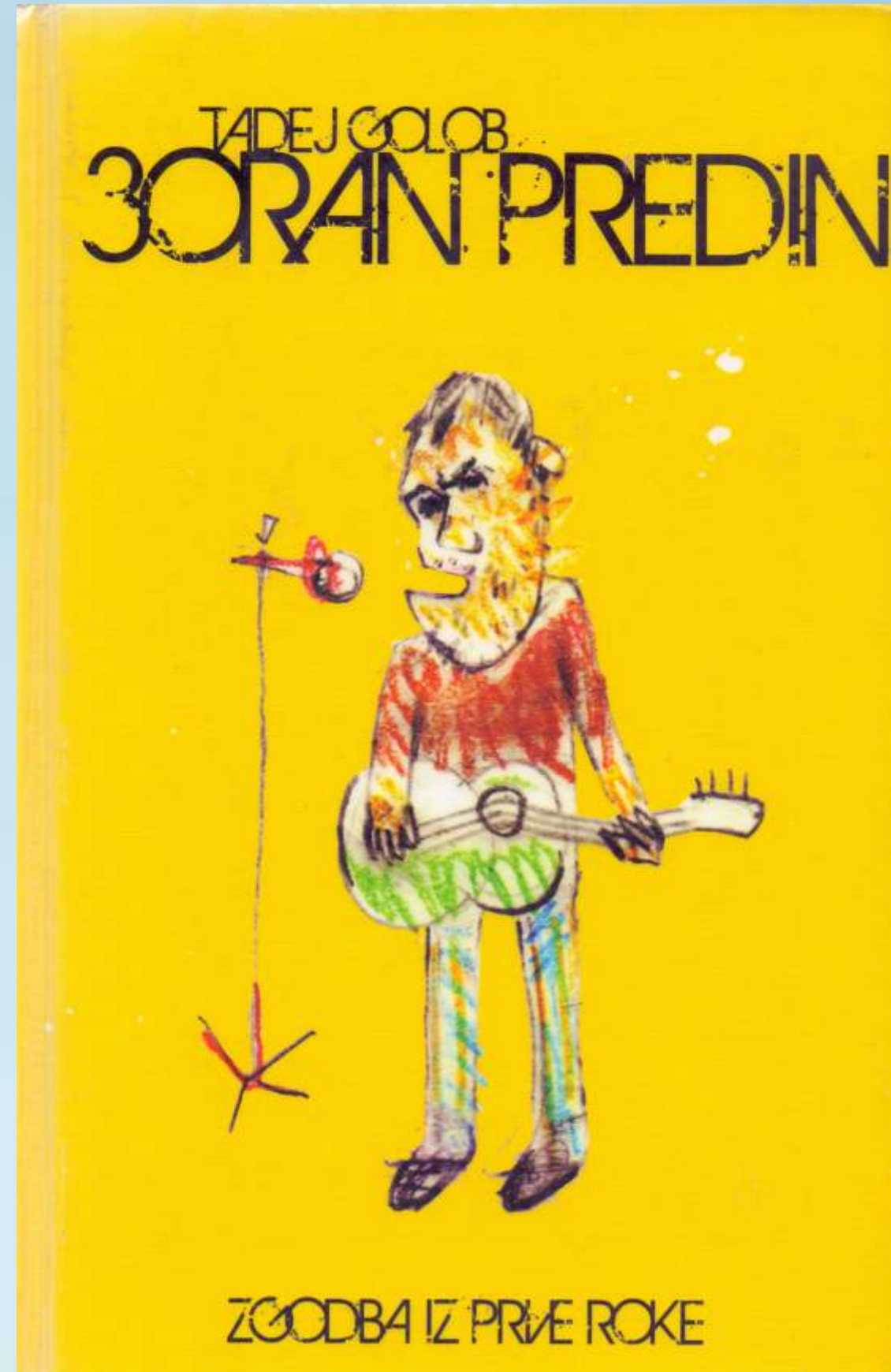
Mali Gogi

Alenka s starši

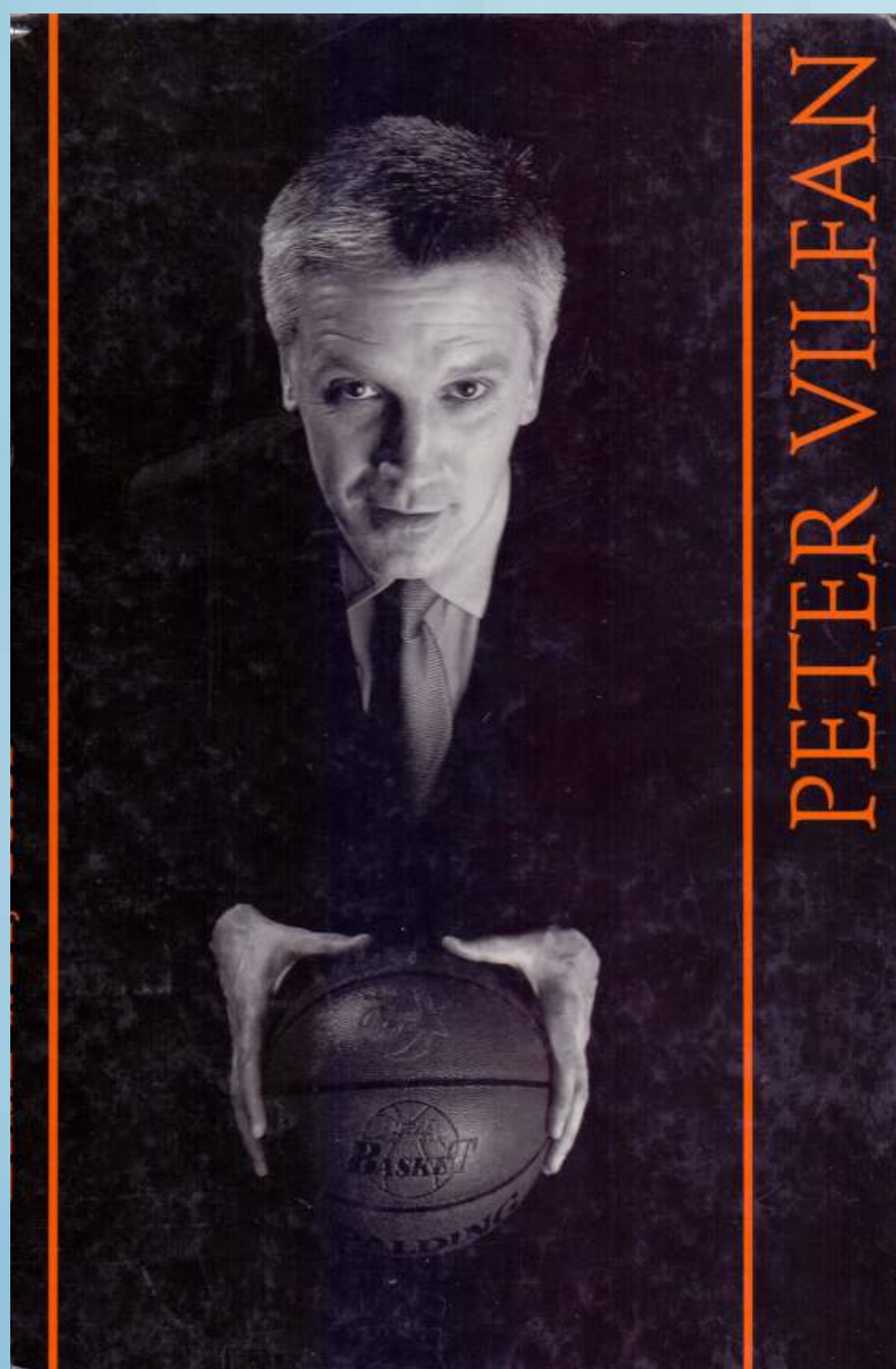
Peter Čeferin na traktorju

Zgodba iz prve roke: Zoran Predin, 2008

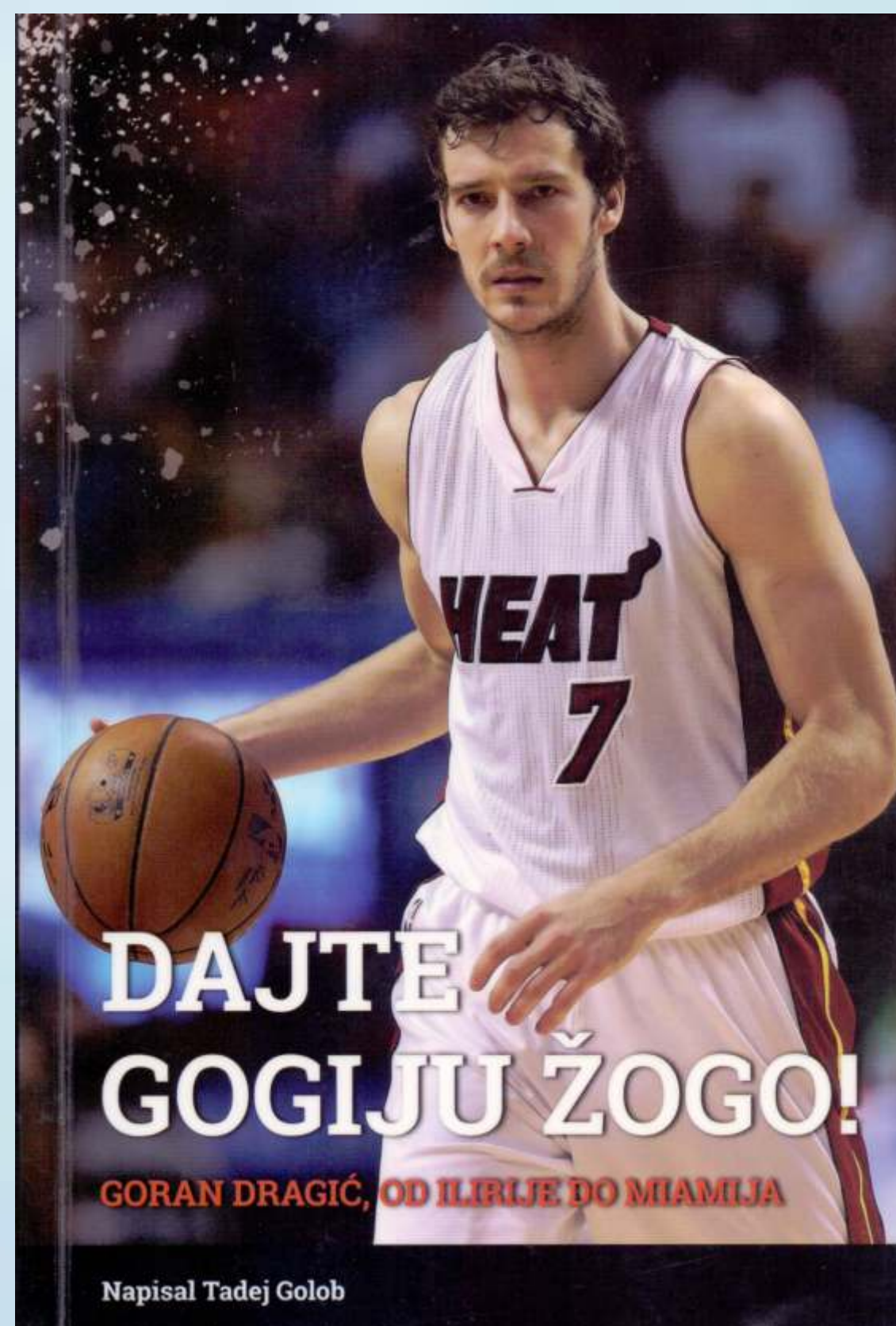
Sam sem način komuniciranja z ljudmi gojil spontano in nezavedno vse od samih začetkov svojega nastopanja. Vedno sem znal povedati zgodbo, vic, znal sem prisluhiti vicem in si kakšnega izmisliti. Nisem igralec, ne znam igrati, znam pa pripovedovati, se vživeti v komično situacijo in jo predstaviti na svoj način. Rad imam črni humor, absurdni humor, besedne igre ... Dvopomenskost je itak stalnica mojih besedil.

(Zgodba iz prve roke; Zoran Predin)

Avtobiografija: Peter Vilfan, 2004 in 2010

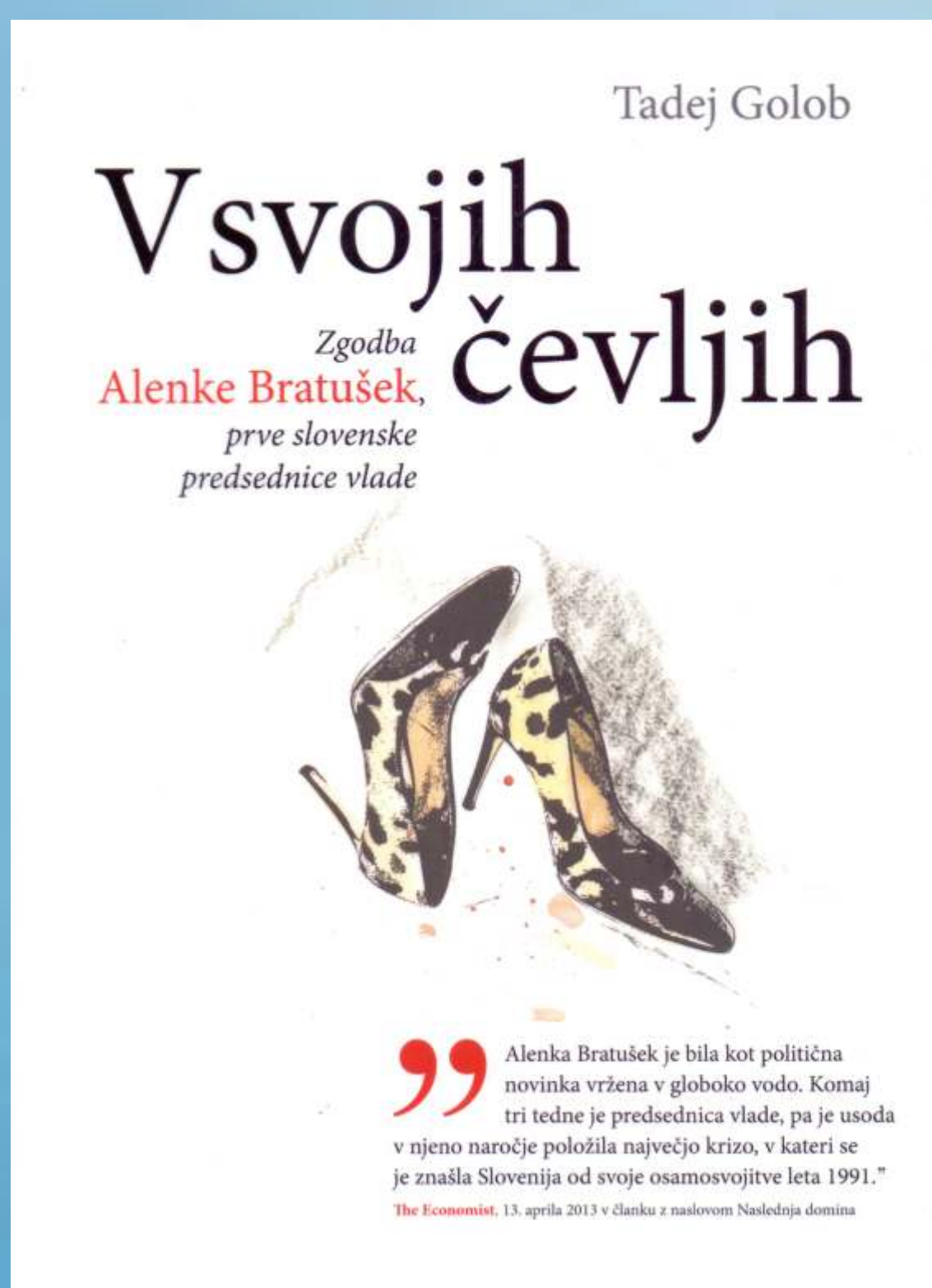
Na prvih treningih sem spoznal, kako je, če se s športom redno ukvarjaš, kaj pomeni imeti stalnega trenerja, soigralce, biti član košarkaškega kluba. Užival sem v vsaki minuti treninga, celo takrat, ko je bilo povsem dolgočasno. Kmalu pa sem ugotovil, da to ne zadostuje. Trenerji so mi sicer pokazali veliko novih stvari, novih košarkaških elementov, vaj, toda kaj, ko smo na treningu vsako novost ponovili petkrat, največ desetkrat, če nam ni povzročala težav. Tako smo posamezno košarkaško prvino ponovili približno šestdesetkrat. To pa ni bilo dovolj. Ne za želje in cilje, ki sem si jih bil postavil. To mi je že kmalu postalo jasno. Odločil sem se, da bom na igrišču prebil toliko časa, da bom prav vsako finto, dribling, met, podajo, skok, ponovil vsaj stokrat na dan. Oziroma najmanj petstokrat na teden, dvatisočkrat na mesec. (Avtobiografija; Peter Vilfan)

Dajte Gogiju žogo!
Goran Dragić, od Ilirije do Miamijsa, 2015

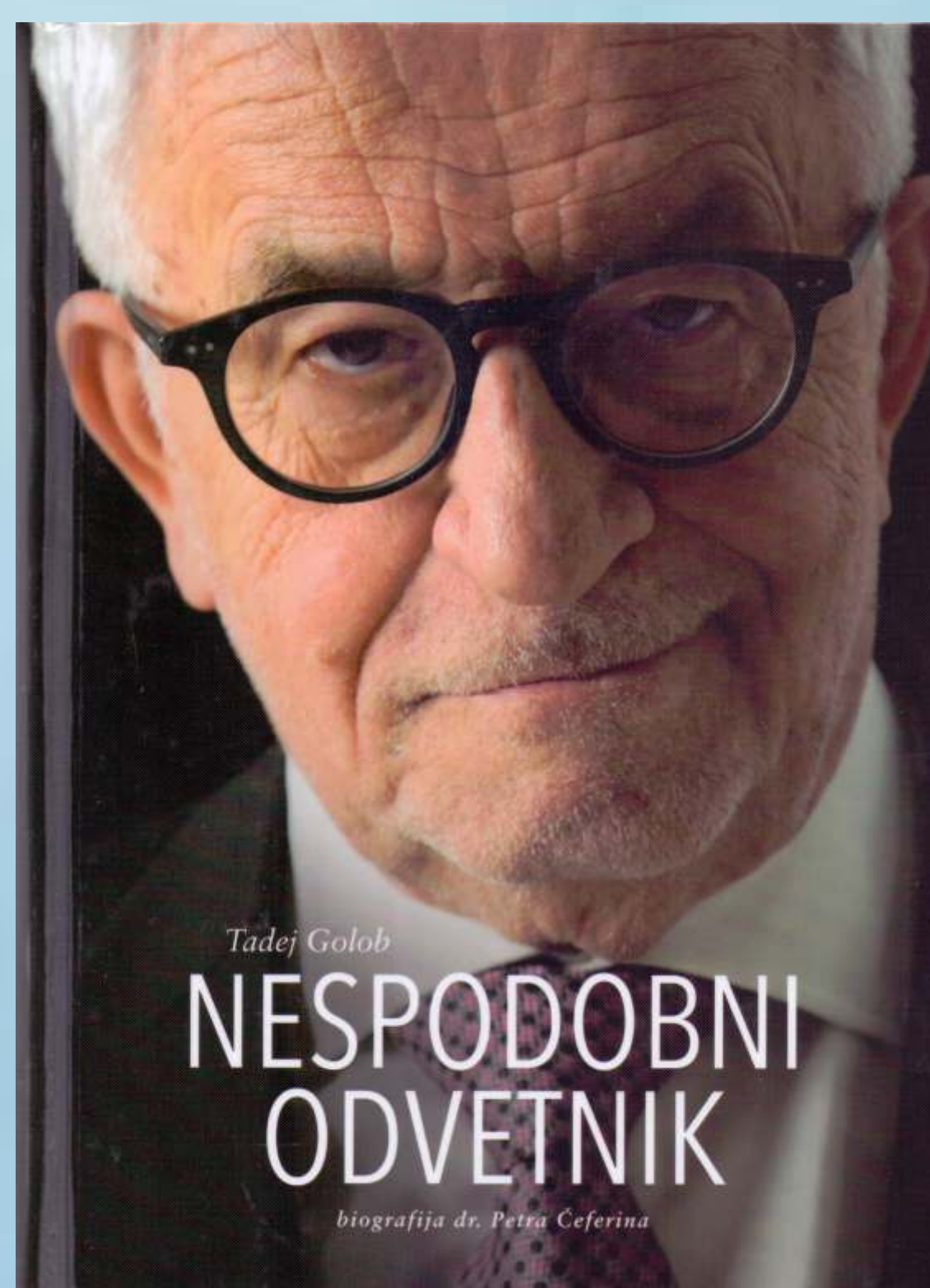
Gogi ni egoist, in sicer na ta način, da bi vedno in povsod postavljaval sebe na prvo mesto. Mislim, da ima zelo razvito čustveno inteligenco. Zna se podrediti okolici, čeprav prevzame odgovornost. O njem se je govorilo, da ne bo mogel biti vodja, lider, pa se je potem izkazalo, da je lahko. Mislim, da dokazuje, da se dajo nekatere stvari v športu, ki veljajo za prirojene, z obilo volje, trme in vloženega napa tudi priučiti.

(Dajte Gogiju žogo!; direktor slovenske košarkarske reprezentance Matej Avanzo)

V svojih čevljih: zgodba Alenke Bratušek, prve slovenske predsednice vlade, 2018

Ko sem se podala v politiko, sem se seveda morala sprijazniti s tem, da bo moje delo ocenjevano, in to velikokrat tako, da mi ne bo všeč in se mi bo zdelo krivično. Pa pri tem ne mislim na različna forumska mnenja, ki jih je največkrat najbolje spregledati, pač pa na besede, misli ljudi, ki veljajo za strokovnjake in ki oblikujejo javno mnenje. (V svojih čevljih; Alenka Bratušek)

Nespodobni odvetnik:
biografija dr. Petra Čeferina, 2018

Skromna družina Čeferin, oče Emil, mama Anica in Peter. Kolikor je meni znano, Peter ni obetal prav veliko. Ni bil zelo priden v šoli, ni bil zelo navdušen nad športom, bil je bolj »bon vivant«, veseljak. A Peter je bil in je še značilen primer, kako zgrešeni so lahko pričakovanja družbe in stereotipi o obetajočem mladeniču. Vse otroštvo se je upiral vsem pravilom, vedno je bil v opoziciji, vedno je bil drugačen. In zato je izkusil mnoge življenjske izkušnje, ki jih »obetajoči« mladostniki nikoli ne doživijo. Mladi upornik se je razvil v najboljšega zagovornika v državi, postal in ostal je ikona slovenskega odvetništva. Ne verjamem, da bi mu kdo to napovedal.

(Nespodobni odvetnik; sin Aleksander Čeferin)

»Če sem kaj prenesel iz novinarstva v pisanje, je to, da ljudi ne smeš dolgočasit.«